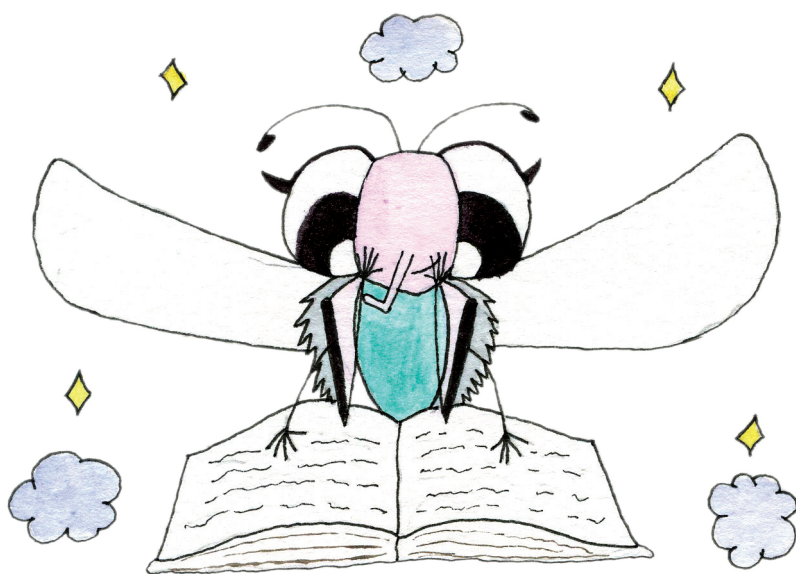

МУХАТА ДЕТЕКТИВ

Десислава Лазарова

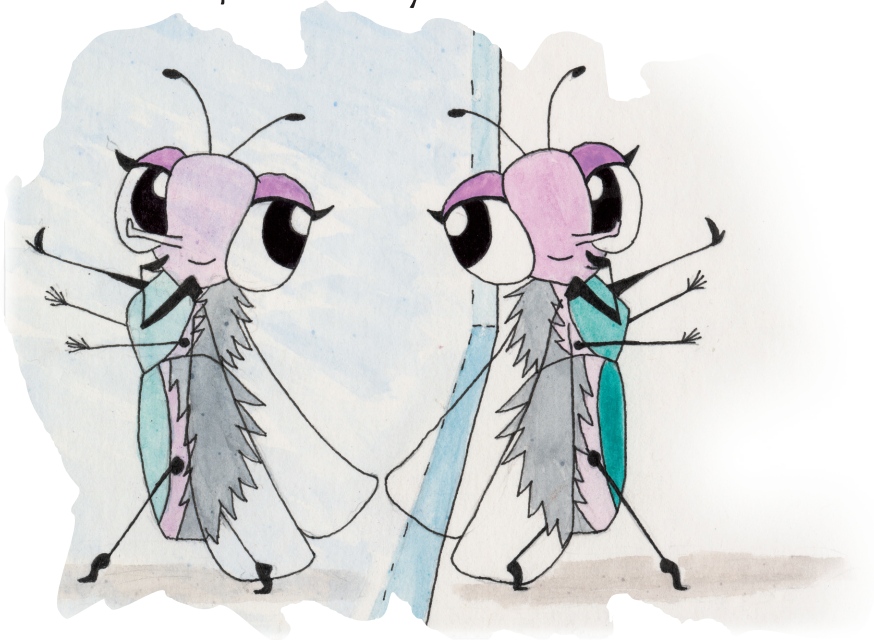
илюстрации Пламена Пеева

СКРИБО

София • 2020

Имаше едно време, преди двайсет години, една муха, която се казваше Цеца.

Всяка сутрин мухата Цеца заставаше пред огледалото, оглеждаше се в него и се чудеше как е възможно никой да не я харесва. Имаше си лъскаво коремче в цвят зелен металик, черно мъхесто гръбче, малка главица с големи умни очи.

Имаше също блестящи прозрачни крилца, с които прехвърчаше където си поиска, и изящни крачета, с които можеше да кацне пак където си поиска, дори на тавана и с главата надолу. Същински малък мерцедес, при това всъдеходен и крилат.

И всевиждащ на всичкото отгоре – това беше голямата ѝ тайна. Очите на Цеца можеха да гледат във всички посоки едновременно. Тя виждаше какво става пред нея и зад нея, отляво и отдясно, отгоре и отдолу, ей така, както си стоеше, без дори да по-мръдне глава.

Но никой не искаше да знае за това. Хората се отвърщаваха от нея, пъдеха я от къщите си или пък направо посягаха да я убият с някой подгръчен предмет. Дори бяха измислили специален уред за уни-щожаване на мухи – мухотренка.

Няма муха – няма проблем!

Странни същества бяха хората – без криле и само с два крака, тромави и непохватни. За да пътуват на големи разстояния, те използваха машини. Едни машини ги пренасяха бързо до различни места. Такива машини бяха автомобилите, самолетите, ко-

рабите. Други машини пък пренасяха различни места при хората. Далекогледът например привлечаше и най-галечните галечини между дебелите си кръгли лупи. Телевизорът ловеше с антената си неща, които не се виждаха дори и през далекоглед. Телефонът като същински паяк бе оплел в мрежата си всички краища на света и разговаряше с тях така, сякаш са на едно място.

Едно време нямаше джииесеми и смартфони, затова и дума не споменавам за тях.

И така, домовете на някои хора бяха пълни с машини, а на други – с книги. Книгите не бръмчаха като машините, само страниците им шумоляха при разлистване. По страниците се разхождаха букви. Имаше скромни букви, които не си пъхаха носа във всяка дума. А други все се бутяха напред, изпъчили гърди, и успяваха да се вмъкнат почти във всяка сричка. Тези същества, буквите, бяха много по-нахални от мухите, но на никой човек не му хрумваше да ги гони. Напротив – буквите се радваха на всеобщо уважение и почит.

За да разгадае тази загадка, Цеца с часове бръмчеше над вестниците на гядковците, насядали по пейките в парка. И каквато беше умна, почти без да иска, ей така, на шега, се научи да чете.

Четенето толкова я увлече, че се наложи да научи и още нещо – да лети съвършено безшумно, без никакво бръмчене. Сега вече можеше да се промъква с тих полет при децата, забили нос в някой приключенски роман, и да кръжи едва чуто над тях.

О, колко вълнуващи бяха тези романи!

Ах, как ѝ се искаше и на нея да преживее някое приключение!

Приключение беше да се озовеш сам на пуст остров, на Луната или на някоя непозната планета, да се промъкнеш в скривалището на разбойници и да ги изловиш един по един, да търсиш пиратско съкровище, да преследваш тигър човекоядец в джунглата, да срещнеш призрак или извънземно.

Приключение беше още да можеш да летиш или да се превърнеш в нещо друго – в някое животно например. Мухата Цеца летеше откак се помнеше, но нямаше идея как да се превърне в нещо друго.

Например в слон. Или пък в човек, защо не. Но не в обикновен човек, а в детектив, ето за това си мечтаеше.

ЩО Е ТО ДЕТЕКТИВ?

Детективът разследва престъпления. Също като полицаите, но без униформа. Детективът работи под прикритие.

Някои детективи се прикриват за големи мустаци, още по-големи черни очила и грамадна шапка. Нищо не може да се види под това прикритие и тъкмо такава е целта на детективите – да не се забелязват.

По-умните детективи разбират, че това прикритие всъщност много бие на очи и затова се обличат като най-обикновени хора. Никакви черни очила и грамадни шапки! Но дори и в съвсем обикновени грехи, детективите не са обикновени хора.

Не е шега работа да откриваш изчезнали деца и откраднати диаманти. Детективът проследява незабелязано престъпниците, промъква се тайно в домовете им, катери се по гърветата и уллиците на къщите, за да ги дебне през прозорците – в дъжд и в нок, денем и в късна доба.

Опасен занаят е детективската работа. Тъкмо като за нашата Цеца. Та кой друг би могъл да се промъкне навсякъде, да види и чуе всяка подробност, съвършено незабелязан и под съвършено прикритие

– като обикновена муха. Единствената опасност бяха мухотрепките, но Цеца знаеше как да им избяга.

Понеже не можеше да се превърне в истински детектив, мухата Цеца избра да упражнява детективския занаят под прикритие. Преструвайки се, че е обикновена глупава заблудена муха, тя се лепна за шапката на един детектив. Този детектив си имаше мустаци, бомбе и мотор и по цял ден пърпореше с него насам-натам.

Ето така се носеха те по улиците на града и по прашните селски пътища – ръмжащият мотор, мустакатият детектив, а най-отгоре, на ръба на бомбето му, мухата Цеца. В дъжд и в нек, денем и в късна доба.